

את ידין.

בבעלזא היתה קפידא אם מישהו לקח נייר אשר יצר לידו על דעת ללכת לביה"כ אפילו לא הלך עדיין עכ"ז היה נזהר לומר דבר שבקדושה עד שנטל את ידין.

הקפיד שלא להניח מפתח על השולחן.

הגיד לי אדמו"ר הגה"ק מו"ה יחזקאל שרגא זצלה"ה משינאווי בשם רבו הגאון הקדוש מו"ה שלום מבעלזא זצ"ל מש"ש מהרח"ו בטעמי המצוות שהאר"י ז"ל לא היה מניח שיגדלו עד שיכנסו למטה במקום שער הזקן ממש שאז היה חותכן עד המקום שמשם ולמטה לא נקרא פאות הראש. ע"כ. "ממש" הוא להורות, שאינו ר"ל במקום שמתחיל הזקן למטה בסיתם פאות הראש תיכף אחר הצדעים אלא ר"ל למטה בלחי התחתון ששם נקרא זקן ממש וזה המכוון של מהרח"ו ז"ל בשם האריז"ל שלא להניח לגדל של פאות הראש רק עד שיגיע למטה בסוף הלחי התחתון הוא סוף הפנים ולא יותר. (דרכי תשובה יו"ד קפ"א ח' אות ט"ז). ישנן מצוות מעשיות וישנן מצוות סגוליות. כאשר משאירים פאות הראש יותר מהשיעור, יש בכך סגולה ליראת שמים.

בחבישת שטריימל יש סגולה לבנים טובים. כ"ק מרן מהר"ש ז"ל אמר ששכור נמאס אצלי יותר מבעל עבירה, לפי שהעובר עבירה מחמת שכרות הכל אצלו כמישור ואינו זוכר לעשות